Синіє небо, наче став.
Ходжу завулками тісними,
Що, певне, юний Гете ними
Колись закоханий блукав.

Хто розчинив вгорі вікно?
Чий погляд там мене чатує?
Я тут під аркою смакую
Солодке яблучне вино.

О, певне, Фавста теж водив
В ці нетрі хитрий Мефістофель,
На цій стіні лишив свій профіль
І пиво з цих шухляд цідив.

Входжу в собор, де вічна мла,
І з мороку середньовіччя
Всміхаються мадонн обличчя.
На синім візерунку шкла

Христос, незмінний у роках,
Прозорий, пломенем прошитий.
Отут молилась Маргарита
І гірко каялась в гріхах.

Потужну повінь ллє орган.
Стара легенда оживає.
На хвилях серце випливає
В вечірній франкфуртський туман.